

Η “Φωνή Κυρίου” της Κυριακής του Τυφλού

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

δύνανται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπτύ-
και ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς
οἶψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σι-
και ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ
ν, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός
ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοι-
εγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνέωχθησάν
ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν
ἐμοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν
ς, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ
ρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυ-
φλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς
ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν
αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνίψαμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον
οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ
Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα ση-
μεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ
αὐτοῦ, ὅτι ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευ-
σαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 68ον 24 Μαΐου 2020 ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3495)

ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

«Γεννήθηκες βουτηγμένος στήν ἁμαρτία καὶ θέλεις νά μάς κάνεις τόν δάσκαλο;» (Ἰωάν. 9,34). Μ' αὐτή τή φράση ὁλοκληρώνουν τόν διάλογο τόν ὁποῖο εἶχαν οἱ Φαρισαῖοι μέ τόν ἐκ γενετῆς τυφλό, τόν ὁποῖο θεράπευσε ὁ Χριστός ἀναδραμιζομένοντάς τον καί δίδοντάς του τή ζωή πού ἔχει.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ](#) τη Φωνή Κυρίου της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος – ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ’ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ – όπως αυτή διεισπορεύσθη σε όλους τους ιερούς ναούς της ελληνικής επικράτειας, αλλά και του εξωτερικού, κατά την 24η Μαΐου 2020.

ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

«Γεννήθηκες βουτηγμένος στην άμαρτία και θέλεις νά μάς κάνεις τόν δάσκαλο;» (Ίωάν. 9,34). Μ' αυτή τή φράση ολοκληρώνουν τόν διάλογο τόν όποιο είχαν οί Φαρισαῖοι μέ τόν ἐκ γενετῆς τυφλό, τόν όποιο θεράπευσε ὁ Χριστός ἀναδημιουργώντας τον καί δίδοντάς του τή ζωή ποιώντας πηλό, ὅπως ὁ Τριαδικός Θεός στήν Ἑδέμ γιά νά δημιουργήσῃ τόν πρῶτο ἄνθρωπο, τόν Ἀδάμ. Καί ὁ ἀναδημιουργημένος ἄνθρωπος, ὁ πρῶην τυφλός, ὁ πρῶην ταπεινός ζητιάνος, πού ὅλοι τόν γνώριζαν ὡς σιωπηλό καί δυστυχῆ, λαμβάνει μεγάλη δύναμη μέσα του. Μπορεῖ πλέον νά διδάσκει ἐκείνους πού θεωροῦσαν καί εἶχαν στή ζωή τό μονοπώλιο τῆς θρησκευτικῆς καί πνευματικῆς γνώσης. Καταφέρνει νά τούς ἀποστομώσει, τούς ἀναγκάζει νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τή συναγωγή, γιατί δέν ἄντεχαν τήν παρρησία τῶν λόγων του.

Ὁ τυφλός καί οἱ Φαρισαῖοι

Ὁ πρῶην τυφλός γίνεται διδάσκαλος. Μόνο πού δέν ἀποσκοπεῖ στό νά διδάξῃ τούς Φαρισαίους θεολογικές ἐρμηνεῖες σέ χωρία ἢ πῶς μπορεῖ νά τηρηθεῖ ἀληθινά ὁ μωσαϊκός νόμος. Κι αὐτό, διότι δέν εἶναι ὁ νοῦς πού κατευθύνει τόν πρῶην τυφλό, ἀλλά ἡ καρδιά. Εἶναι ὁ φωτισμός τῆς ὑπαρξῆς τόν όποιο γεύτηκε μέ τήν ἀναδημιουργία του ἀπό τόν Χριστό. Δέν ἄνοιξαν μόνο οἱ ὀφθαλμοί τοῦ σώματος, ἀλλά καί τά μάτια τῆς ψυχῆς. Ὁ πρῶην τυφλός νιώθει ὅτι δέν μπορεῖ νά κλείσῃ τό στόμα του. Δέν μπορεῖ νά μή διδάξῃ Αὐτόν πού ἔχει γίνει τό κέντρο τῆς ζωῆς του, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Καί διακηρύσσει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι αὐτός πού τόν θεράπευσε, ὁ Χριστός εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ προερχόμενος καί ὄχι ἓνας ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, ὅτι ὁ Χριστός μόνο ἂν προέρχεται ἀπό τόν Θεό μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. 9' 1-38)

Τό φῶς τοῦ κόσμου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Απεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ φῶς εἴμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Απῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γεῖτοντες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημέριος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοίος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεχώρησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Απεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Απελθὼν δὲ καὶ νιγνάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἀγούσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέχευεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκε μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιγνάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, ὃν ἡμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Απεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν· ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Εφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Απεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ

πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Απεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἤκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Απεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἰδάτε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέφρξε μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεός οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῇ ἢ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἤκούσθη ὅτι ἡνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Απεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὺν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Απεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Ἡ διδαχὴ τῆς εὐγνωμοσύνης

Ὁ πρῶν τυφλὸς γίνεται διδάσκαλος. Διδάσκει τὴν εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτόν πού τὸν θεράπευσε. Διδάσκει τὴν πίστη, δηλαδή τὴν ἐμπιστοσύνη ὅτι αὐτός πού τὸν ἔκανε καλὰ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὸν Θεό. Διδάσκει τὴν ἀνδρεία ὅτι δὲν ὑπολογίζει τὴν ἀπόρριψη ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιὰ τὴ σταθερότητα τῆς ὁμολογίας του. Διδάσκει ἡθος, ἀλήθεια καὶ αὐτοσεβασμό, γιατί δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ συμβιβαστεῖ μέ τὴν κακία ἐκείνων πού ἀπορρίπτουν τὸ βίωμα καὶ τὴν ἐμπειρία ζωῆς πού τὸν μεταμόρφωσε. Διδάσκει τελικά τὴν ἀξιοπρέπεια νὰ παραμένει κανεὶς σταθερὸς στὶς ἀρχές του, πού δὲν εἶναι ιδέες ἢ ἐπιχειρήματα ἢ σκέψεις, ἀλλὰ βιώματα.

Τὸ κενὸ τῆς αὐθεντικῆς διδαχῆς

Πολλές φορές στὴ ζωὴ μας ἔρχονται ἄνθρωποι, περιστάσεις, δοκιμασίες πού μᾶς καλοῦν νὰ συμβιβαστοῦμε, νὰ βάλουμε νερό στό κρασί μας, νὰ ὑποχωρήσουμε σ' αὐτό πού ζοῦμε καὶ πιστεύουμε ὡς ἀληθινό. Νά κάνουμε πίσω καὶ νὰ ἀποδεχθοῦμε διδασκαλίες πού συγκρούονται μέ ὅσα πιστεύουμε. Ἰδίως στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ καὶ πορεία πολλοὶ μᾶς ζητοῦν νὰ ἀρνηθοῦμε τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, τὴν Ἐκκλησία στὴν ὁποία βαπτισθήκαμε καὶ ἀναγεννηθήκαμε καὶ νὰ ἀκολουθήσουμε ἄλλες σκέψεις καὶ πρόσωπα. Ἡ ἀπειλή τῆς ἀποσυναγωγοποίησης, τῆς ἀπομόνωσης δηλαδή ἀπὸ τὸν «προοδευμένο» κόσμο, ἢ προτροπὴ γιὰ

24 Μαΐου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

Συμεὼν ὁσίου τοῦ ἐν τῷ θαύμαστῳ ὄρει (†590).

Ύμνος: πλ. α' – Ἑσθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ' 1-38.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Μαΐου, τῶν Ἀγίων 318 Πατέρων.

Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ' 1-13.

ταῦτίς μας μέ τοὺς πολλούς, μᾶς κάνει εὐκολούς στὴν ὑποχώρηση, μέ ἀποτέλεσμα οἱ συμβιβασμοὶ καὶ ἡ ἀπάρνηση τῶν ἀξιῶν νά μᾶς ὀδηγοῦν σέ ἀδιέξοδο.

Παράλληλα, αἰσθανόμαστε τό κενό καὶ τὴν ἔλλειψη διδασκάλων ἀληθινῶν πού νά μᾶς στερεώνουν στὴν πίστη, στό ἦθος, στὴν εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Θεό γιά τὴν πνευματική μας ἀναδημιουργία. Διδασκάλων πού ἔχουν τὴ γενναιότητα νά πᾶνε ἐνάντια στό ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ. Λεῖπει ἀπὸ τὴν παιδεία, τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, τὴν κοινωνία ἢ διδασκαλία ἡθους καὶ ἀγάπης, πνευματικῆς καλλιέργειας καὶ δεσπόζει ἡ διδασκαλία ἀποστεωμένης ἐπιστήμης, ὀρθολογισμοῦ, ἐμμονῆς στὸν πτωτικό κόσμο. Κάποτε καὶ στὴν ἐκκλησιαστική ζωὴ, ἐπιμένουμε στὴν τήρηση καλῆς συμπεριφορᾶς, ὅχι ὅμως στὴ βίωση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς κοινωνίας στὸν συνάνθρωπο.

Ἔτσι στή στεῖρα γνώση

Ἄς ἀναζητήσουμε ἀληθινούς διδασκάλους, πού θά μιλοῦν καὶ θά δείχνουν τόν Χριστό πού βιώνουν ἐντός τους. Ἄς ὑπερβούμε τὴ στεῖρα γνώση, πού εἶναι μὲν χρήσιμη, ἀλλὰ τυφλώνει μέ τὴν αἴσθηση τῆς αὐτάρκειας πού γεννᾷ σ' ἐκείνους πού τὴν κατέχουν. Καὶ ἂς μεταποιήσουμε τὴ ζωὴ μας σέ ἀντίσταση στό πνεῦμα τοῦ συμβιβασμοῦ μέ τίς ἀξίες τοῦ κόσμου τούτου. Μόνο μέ ἀναγέννηση στὴν Ἀνάσταση καὶ ἀναβαπτισμό μας στὴ ζωὴ τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, μποροῦμε νά βροῦμε νόημα καὶ φῶς. Χριστός Ἀνέστη!

π. Θ.Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 ὧρ. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθόγγελος Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίνιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr